

Núm. de Protocol: AD-0041-2/05

TSA: 14/06

S E N T È N C I A NÚM. 67-2006

PARTS:

Apel·lant-ada: GOVERN

Representant: . S.G.

Advocat: C.M.

Apel·lant-ada: A. M.M.

Representant: J. A.V.

Advocat : J.S.R.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 25 d'octubre de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0041-2/05

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Lluís Saura Lluvià** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- En la sentència 2005-152, de 6 de desembre de 2005, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles estima la demanda formulada pels Srs. A.,J.L.M.M, i per la Sra. J.M.T., i anul·lant la desestimació per silenci del Govern de la demanda de responsabilitat patrimonial que li havia estat formulada el 29 de juliol de 2004 així con la desestimació, també per silenci, del recurs administratiu interposat en contra, estima la demanda jurisdiccional de responsabilitat patrimonial i condemna el Govern a abonar als demandants la quantitat de 44.170,80 €.

La sentència estima que els danys ocasionats a la propietat dels demandants per l'acció de la cabana de muflons que controla el Govern és constitutiva de responsabilitat patrimonial en considerar-se un funcionament anormal o defectuós del servei.

2.- El Govern formula un recurs d'apel·lació contra la sentència argumentant que ha quedat demostrat que el Ministeri de Medi Ambient ha atès les sol·licituds dels propietaris, ha proposat diverses alternatives i ha regulat, mitjançant els plans de caça, el creixement de la cabana, per la qual cosa no se li pot imputar responsabilitat administrativa pels danys que ocasionen els muflons; i a més, argumenta que no existeix un perjudici cert i avaluable que justifiqui la condemna.

3.- La representació processal dels demandants formula un recurs d'apel·lació demanant la revocació de la sentència en el sentit de condemnar el Govern al pagament de les despeses de la primera instància.

4.- Les parts han contestat els escrits d'apel·lació de la contrària i el dia 24 de maig de 2006 ha tingut lloc la celebració de la vista oral, en la que han pogut fer les manifestacions més adients als seus interessos respectius, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió jurídica que es discuteix en aquest litigi és si dels danys que ocasioni la població de muflons actualment existent al Principat en finques particulars n'ha de respondre o no l'Administració que en gestiona la població.

D'acord amb la Llei de caça, de 13 d'abril de 2000, la població de muflons es configura com espècie sotmesa a plans de caça, gestionats per l'Administració competent -que és el Ministeri d'Agricultura i Medi Ambient- amb la finalitat de mantenir una estructura equilibrada dins de la població i en funció de la capacitat del territori (article 6).

Els plans de caça de muflons han estat curosament elaborats i aplicats pel Ministeri d'Agricultura i de Medi Ambient, que successivament, i en funció del creixement de la població de muflons, ha anat incrementant l'índex de captures autoritzades de forma que l'creixement anual ha anat disminuint d'ençà que es caça; però a més dels plans de caça, el Departament de Medi Ambient ha realitzat altres actuacions, dins d'un cronograma global, que, des del juny de 2002 s'han traduït en concentrar els tirs del pla de caça 2002-2003 a les zones més sensibles al mufló, realitzar una caracterització vegetal del Solà d'Encamp, gestions amb els propietaris per situar tancats de protecció, vigilància dels terrenys per part del Cos de Banders amb gossos ensinistrats, etc.

Tercer.- El que se suscita en aquest litigi és si malgrat aquestes actuacions de l'Administració, els propietaris de terrenys que hagin sofert danys per la població de muflons poden exigir de l'Administració responsable de la fixació i gestió dels plans de caça el resarciment dels danys i en relació a això, la sentència del Tribunal de Batlles ha considerat que sí en raó a la falta de servei de l'Administració en la mesura que en treu un aprofitament cinegètic, de la cabana de muflons o, si més no, en regula la caça.

Tanmateix, de les proves que consten a les actuacions no es pot desprendre que els serveis del Ministeri de Medi Ambient hagin actuat en el termes que preveu l'apartat 1 de l'article 59 del Codi de l'Administració: és a dir, no hi ha hagut una mala organització del servei (tot i que alguns testimonis puguin afirmar que el que es fa no és suficient) no hi ha hagut un funcionament en condicions tècnicament defectuoses ni es pot afirmar que els serveis no han funcionat quan corresponia fer-ho.

Ara bé, l'article 59.2 del Codi considera causa de responsabilitat administrativa "el risc anormal originat per la realització d'activitats

administratives que exposin un o uns administrats a un perill particular i excepcional, àdhuc si aquelles activitats es portaven e terme en interès general”. I el cert és que els propietaris de terrenys pels quals discorre habitualment la cabana de muflons han de suportar, de manera permanent, el risc de que els animals esmentats causin danys en les seves propietats, resultant, per tant, exposats a un perill o situació danyosa particular respecte d’altres propietaris en els terrenys dels quals no se situa la cabana de muflons; en definitiva, se’ls exposa a un risc, ben cert i excepcional, de patir danys en la seva propietat i si bé és cert que el precepte vincula la responsabilitat administrativa a la “realització d’activitats” administratives, i per tant hom podria pensar que si no hi ha una actuació positiva i físicament palesada de l’Administració no hi hauria d’haver responsabilitat, la recta interpretació del precepte inclou en la realització d’activitats la de control de la fauna a partir de tècniques específiques i actives predeterminades en la normativa d’aplicació.

Quart.- Aquest supòsit genera, per tant, la corresponent responsabilitat administrativa que obliga l’Administració a haver de reparar els perjudicis que pateixen els propietaris afectats, de conformitat amb allò que disposa l’article 29 en el seu apartat 2 en relació a l’article 58.

De la prova practicada se’n desprèn que els demandants són propietaris de terrenys en els Prats de Montalari i de la Terra del Solà d’Encamp, on, per les proves testificals practicades, per la prova pericial que obra a les actuacions i per la documental, han experimentat, durant l’any 2003, danys en els conreus de tabac i altres plantacions i en els murs.

La sentència ha condemnat l’Administració a abonar als agents la suma de 44.170,80 € pels danys ocasionats i la representació del Govern afirma, en el seu recurs, que aquests danys no han estat prou demostrats, per la qual cosa cal determinar, ara, si a la vista de les actuacions aquestes quantitats responen a perjudicis efectivament demostrats.

La major quantitat objecte de condemna ve d’un pressupost emès per l’enginyer agrònom sr. F.G. que tot i que indica quines son les actuacions que cal fer per reparar els danys que el peritatge considera causats pels muflons en les parts de les finques dels demandants no consten aquests danys efectivament reparats i allò que es presenta com dany no queda prou demostrat que es degui a l’acció dels muflons, i tot i que el peritatge és curós i detallat, no pot erigir-se en element indiscutible a l’hora de determinar quins han estat els danys produïts ni el cost efectiu de la seva reparació.

Davant aquestes circumstàncies, el que procedeix ara és reconèixer el dret dels demandants a que l'Administració reperi el dany efectivament causat pels muflons en la seva propietat, fixant, no obstant, la seva quantificació en execució de sentència.

Cinquè.- La representació dels agents demana, en el seu recurs d'apel·lació, la revocació de la sentència amb la condemna al pagament de les despeses del procés en la primera instància a càrrec del Govern, però aquesta pretensió és inadmissible en no apreciar-se temeritat ni mala fe en la posició processal del Govern, i més després del que s'ha resolt en aquesta segona instància.

S'ha de desestimar, per tant, el recurs d'apel·lació interposat pels demandants sense fer, tampoc, cap pronunciament sobre el pagament de les despeses processals d'aquesta segona instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1. Estimar en part el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Govern contra la sentència 2005-152, de 6 de desembre de 2005, de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles i declarar l'obligació de l'Administració de reparar els danys ocasionats per la població de muflons en les propietats dels demandants fixant la seva quantificació en execució de sentència.
2. Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la part agent.
3. No fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa

amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIÓ:

La present sentència ha estat notificada a les parts compareixents.....
.....
.....mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe.

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré